

eller distillerade spirituösa drycker skall till Staten eller Kronan erläggas.

Anhållande jag om remiss till Bevillnings-Utskottet för motionens förberedande behandling.

Stockholm den 24 Januari 1868.

Axel Reutercrona.

N:o 46.

Af Herr Liss Olof Larsson: Om ändring i 5 Kap. 22 § af gällande Fiskeristadga.

Uti 22 § 3 Kap. af Kongl. Fiskeristadgan af den 29 Juni 1852 stadgas, bland annat, att när någon rättegande det begär, eller Konungens Befallningshafvande så aktar nödigt, skall Konungens Befallningshafvande hålla sammanträden med delegarne i fiskevattnet för att öfverenskomma och fatta beslut i ämnen, som kunna vara nyttiga för fiskets upphjelpande och vårdande, men hvilka öfverenskommelser skola underställas Konungens Befallningshafvandes pröfning och som, ifall de ej anses ändamålsenliga, eger att meddela förordnande i ämnet genom utslag — således jemväl tvärtemot hvad de rättegande beslutat. Jag kan ej fatta tankegången i en sådan lag. Mig förefaller det, som vore det ett hån emot de rättegande, när man å ena sidan medgifver dem rättigheter, som omedelbart derefter annulleras eller helt och hållet läggas i embetsmännens godtycke, hvilket ock har ledt till resultat, som för de rättegande varit högst menliga. Att ett sådant förhållande icke är med billighet och rättvisa öfverensstämmande, är temligen klart och erkänt, likasom ock en förändring härutinnan är af behovet påkallad. Enklaste sättet härför är, enligt mitt förmenande, att åt landstingen inom de särskilda länen öfverlemnas den rätt, som, enligt förr åberopade §, nu tillkommer Konungens Befallningshafvande, ty om något ämne gifves, som bör hänföras under den i 2 § af nu gällande förordning om landsting, omnämnda "allmänna hushållningen", så

måtte det väl vara frågan om hushållningen med fiskeriet, då landstingen, sammansatt af personer från länets alla delar, torde ega den bästa och tillförlitligaste kännedom om hvad som *kan* och *bör* göras, för att på ett mera praktiskt sätt kunna gagna denna viktiga binäring, än som hittills varit fallet, då våra embetsverk blott efter konstens regler gifvit föreskrifter i ämnet.

På de skäl jag här i korthet anfört, och jemväl på de skäl, som jag i en förut afgifven motion, afseende utvidgade rättigheter för landstingen, anfört, hvilka jag här förbigår att upprepa, får jag vördsamt föreslå:

att Riksdagen måtte ingå till Kongl. Maj:t med en underdånig skrifvelse derom, att Kongl. Maj:t behagade besluta den förändring i nu gällande Fiskeristadgans 3 Kap. 22 §, att den måtte få ungefär följande förändrade lydelse:

Hafva flera, samfäldt — — — knutarne äfven i bröstet; dessutom ega landstingen, der de så akta nödigt, för hvarje län, eller särskilda fiskevatten inom dess gränсор, öfverenskomma och bestämma:

- a) under hvilka delar — — — — —
- b) — — — — —
- c) — — — — —
- d) — — — — —

egande dessutom landstingen att för öfrigt vidtaga alla de åtgärder, som kunna lända fiskeriet till nytta och icke äro stridande emot denna stadgas allmänna föreskrifter.

Mot öfverträdelser af sådana öfverenskommelser och bestämmelser ega landstingen att bestänma böter till högst 100 R:dr.

De för fiskens bedrifvande — — — — äro gällande, må fortfarande tjena till efter rättelse, så länge landstingen dermed åtnöjas.

Om remiss anhålles.

Stockholm den 24 Januari 1868.

Liss Ol. Larsson
från Stora Kopparbergs län.